

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 47, 2017

Nummer 47, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:10349](#) 23-11-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4863](#) 21-11-2017

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2017:10344](#) 21-11-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:4596](#) 07-11-2017

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2017:3169](#) 25-10-2017

Rechtbank

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2017:11100](#) 16-11-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 03-10-2017

D.M.D. t. Roemenië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Persoonsgebonden budget (pgb) van de minderjarige wordt naar rato van de zorg voor de minderjarige over beide ouders verdeeld.

De man en de vrouw zijn de ouders van de in 2007 geboren minderjarige, over wie partijen gezamenlijk het gezag uitoefenen. De minderjarige heeft het hoofdverblijf bij de vrouw. De minderjarige heeft het syndroom van Down.

Niet in geschil is dat partijen in het ouderschapsplan overeengekomen zijn dat het pgb voor de minderjarige tussen partijen verdeeld dient te worden naar rato van de zorg voor de minderjarige. De rechtbank heeft berekend dat aan de man 38% van het pgb van de minderjarige toekomt. De man stelt dat dat 40% dient te zijn en de vrouw stelt dat het 33% dient te zijn.

De door de rechtbank gehanteerde methodiek is niet door partijen bestreden met dien verstande dat het aantal dagen dat partijen aan zichzelf toerekenen verschilt. Ook als het hof de man zou volgen in die zin dat er niet uitgegaan moet worden van negen weken vakantie maar van meer, dan nog is de door de rechtbank berekende verdeling naar het oordeel van het hof redelijk, gelet op het volgende. Rekening wordt gehouden met elf weken vakantie. De bijzondere dagen leiden er wellicht toe dat de minderjarige het ene jaar enkele dagen meer bij de ene ouder is dan bij de andere ouder en het jaar daarop vice versa, dan wel betreffen dagen dat de minderjarige al bij de desbetreffende ouder is. Nu die dagen aldus (nagenoeg) geen invloed hebben op de globale verhouding van zorg tussen de ouders, is aanvulling of correctie van de methodiek van de rechtbank op dat punt niet noodzakelijk.

Her hof komt tot de volgende berekening:

- 52 donderdagen, minus de 11 donderdagen in de vakanties = 41 dagen;
- eens per veertien dagen van vrijdagochtend tot maandagochtend = 26×3 dagen = 78 dagen;
- de helft van de vakanties = $11 \times 3,5$ dagen = 38,5 dagen. Tijdens de helft van de vakanties valt dat samen met de omgangswekenden. Daarom dient $5,5$ week $\times 3$ dagen per week = 16,5

dagen in mindering te worden gebracht en resteren aldus 22 dagen.

In totaal is de minderjarige derhalve (gemiddeld) $41 + 78 + 22 = 141$ dagen per jaar bij de vader. Dat is 38,6%. Dat is geen (noemenswaardig) verschil met het percentage dat de rechtbank berekende. Het hof zal daarom de beschikking van de rechtbank op dit punt in stand laten.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 23-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:10349

Zaaknummer: 200.202.487/01

RECHTSPRAAK

Omgang. In eerste aanleg uitspraak op basis van informeel verzoek minderjarige (artikel 1:377g BW). Geen verzoeken in eerste aanleg inzake de omgang van een van beide ouders. De moeder verzoekt in hoger beroep ontzegging van de omgang met de vader gedurende twee jaar. Moeder niet-ontvankelijk in dit voor het eerst in hoger beroep gedane verzoek.

Ter beoordeling ligt aan het hof een beslissing voor die de rechtbank blijkens de bestreden beschikking ambtshalve heeft gegeven op grond van het bepaalde in artikel 1:377g Burgerlijk Wetboek (BW).

De beschikking van de rechtbank is dus niet ingeleid door een verzoek van (een van) de ouders van de minderjarige betreffende de omgangsregeling tussen de minderjarige en de vader. Ook overigens is niet gebleken dat een dergelijk verzoek tijdens de zitting in eerste aanleg of daaraan voorafgaand is gedaan. Op grond van het bepaalde in artikel 362 Rv kan een dergelijk verzoek niet voor het eerst in hoger beroep worden gedaan. Wel kan in hoger beroep verweer worden gevoerd tegen de beslissing van de rechtbank, voor zover de daarin bepaalde omgangsregeling afwijkt van de omgang die tot dan toe gold en ook daadwerkelijk werd uitgevoerd, namelijk gedurende één weekend per twee weken van vrijdag na school tot maandag naar school en – kort samengevat – drie weken per jaar gedurende de vakantie. De vader is dan ook ontvankelijk in zijn verzoek in hoger beroep, omdat dat zich slechts richt tegen de bij de bestreden beschikking vastgestelde beperking van de vakantieregeling. Tevens is de vader ontvankelijk in het – met zijn hoger beroep samenhangende – zelfstandig verzoek ex artikel 223 Rv.

Uit het voorgaande volgt tevens dat de moeder (en de stiefvader) niet-ontvankelijk zijn in hun verzoek in incidenteel hoger beroep, ertoe strekkende dat aan de vader de omgang met de minderjarige, zowel tweewekelijks als tijdens de vakantie, gedurende een periode van twee jaar wordt ontzegd. Aan het bewijsaanbod dat zij ter ondersteuning van dat verzoek hebben gedaan, komt het hof derhalve niet toe. Ook in het – met het incidenteel hoger beroep samenhangende – verzoek ex artikel 223 Rv moeten de moeder en de stiefvader niet-

ontvankelijk worden verklaard. Om dezelfde reden moet de vader niet-ontvankelijk worden verklaard in zijn – ter zitting in hoger beroep gedane – verzoek de minderjarige ambtshalve onder toezicht te stellen, nog daargelaten de vraag of dit verzoek nog op de zitting kon worden gedaan.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4863

Zaaknummer: 200.209.212/01 en 200.209.212/02

RECHTSPRAAK

Geen beëindiging gezag. De ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing lopen sinds begin 2014. In dit geval is de aanvaardbare termijn voor beëindiging niet verstreken.

De belangrijkste vraag waarover partijen in dit geval van mening verschillen is of de aanvaardbare termijn is verstreken waarbinnen voor de minderjarige duidelijkheid moet komen over waar hij zal opgroeien.

Uitgangspunt is dat het telkens van jaar tot jaar verlengen van de maatregelen van ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing onwenselijk is. Voor een gezagsbeëindiging is evenwel nodig dat er sprake is van het verstrijken van de hiervoor genoemde aanvaardbare termijn voor de minderjarige. De vraag of voor een minderjarige deze termijn is verstreken, moet van geval tot geval worden beoordeeld aan de hand van alle relevante omstandigheden. Het hof is van oordeel dat in dit geval deze termijn nog niet is verstreken, ook al heeft de maatregel van uithuisplaatsing al ruim drie jaar geduurd. Daarbij overweegt het hof als volgt.

Het hof begrijpt uit het verloop van de ondertoezichtstelling en uithuisplaatsing in de afgelopen jaren dat de beslissing om het perspectief van de minderjarige in een gezinshuis te bepalen, gebaseerd was op een combinatie van tekortschieten in opvoedingsvaardigheden van de moeder en de extra opvoedingsvaardigheden (structuur, grenzen) die de minderjarige nodig had. Omdat op deze twee fronten aanmerkelijke verbeteringen zijn opgetreden, is het hof er niet van overtuigd dat het voor de minderjarige, die thans ruim twaalf jaar oud is, noodzakelijk zal zijn tot zijn achttiende jaar op te groeien in een gezinshuis. Het is volgens het hof op dit moment te vroeg om te oordelen dat hij definitief niet bij de moeder kan wonen. Daarbij speelt mee dat in de woonplek van de minderjarige geen sprake is van continuïteit of hechting. De minderjarige is onlangs weer naar een ander gezinshuis verhuisd. Zijn enige hechtingsrelaties zijn die met de moeder en haar gezin en hij heeft met hen een vrij uitgebreide bezoeksregeling. Deze kan mogelijk steeds ruimer worden. Verder is het hof niet gebleken dat jaarlijkse verlenging van de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing voor de minderjarige (te) veel stress meebrengt en een (te grote) belasting voor hem is. Dat de minderjarige rond de rechtszaak bij de rechtbank toename in probleemgedrag heeft vertoond

als gevolg van onrust, lijkt meer ingegeven door onrust bij de moeder over de gezagsbeëindiging en het perspectief van de minderjarige dan onrust bij de minderjarige over de jaarlijkse verlenging van de ondertoezichtstelling en machtiging uithuisplaatsing. De moeder heeft altijd meegewerkt aan de plaatsing in een gezinshuis en doet dit, ook al ziet zij het liefst de minderjarige op termijn thuis wonen, nog steeds. Zij heeft een goed contact met het gezinshuis en de afspraken rond de omgangsregeling worden goed nagekomen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 21-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2017:10344

Zaaknummer: 200.215.833/01

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie en alimentatieverzekering. Vrouw verzoekt de man te veroordelen tot premiebetaling ten behoeve van een alimentatieverzekering. De rechtbank wijst het verzoek af omdat er geen omstandigheden zijn die meebrengen dat een dergelijke voorziening in redelijkheid nodig is.

De vrouw heeft in eerste aanleg een verzoek tot wijziging van de door de man aan haar te betalen partneralimentatie ingediend. In dat kader heeft zij onder meer aangegeven en verzocht dat zij een alimentatieverzekering wenst af te sluiten voor het geval de man (thans 62 jaar) komt te overlijden.

De rechtbank overweegt dat blijkens de door de vrouw genoemde jurisprudentie van de Hoge Raad van 20 september 2009 (ECLI:NL:HR:2009:BG7995) artikel 1:257 lid 2 BW een voorziening toelaat inhoudende dat maandelijks aan de vrouw een bedrag is verschuldigd ter hoogte van de premie voor een verzekering ter dekking van het risico dat de man tijdens de alimentatieperiode als bedoeld in artikel 1:257 lid 3 of lid 4 BW komt te overlijden. Of, en zo ja in welke omvang, aan een dergelijke voorziening behoefte bestaat, moet worden beoordeeld aan de hand van de omstandigheden, waarbij onder meer van belang zijn de leeftijd van de onderhoudsplichtige, de mate waarin de onderhoudsgerechtigde voor levensonderhoud op alimentatie is aangewezen, de reeds bestaande voorzieningen ten behoeve van de onderhoudsgerechtigde bij overlijden van de onderhoudsplichtige en de welstand van partijen tijdens het huwelijk.

De rechtbank stelt vast dat de man tot zijn 68e alimentatie dient te betalen. Gelet op de levensverwachting voor mannen, is de kans dat de man voor zijn 68e komt te overlijden gering. De vrouw ontvangt reeds AOW, pensioen en vroegpensioen, in totaal € 30.921 en is derhalve niet grotendeels afhankelijk van de alimentatie van de man die op jaarbasis € 9.516 bedraagt. Bovendien ontvangt zij in geval van overlijden van de man een weduwenpensioen, waardoor haar inkomen stijgt, zoals onbetwist voorgerekend door de man. Dit brengt de rechtbank tot het oordeel dat geen sprake is van omstandigheden die meebrengen dat een dergelijke voorziening in redelijkheid nodig is. Het daartoe strekkende verzoek van de vrouw

heeft de rechtbank daarom afgewezen.

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 16-11-2017

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2017:11100

Zaaknummer: C/03/236503 / FA RK 17-2176

RECHTSPRAAK

Kinderalimentatie. Vrijwillige schuldhulpverlening. Aansluiting bij het uitgangspunt van de wettelijke schuldhulpverlening dat geen betalingsverplichting ter zake kinderalimentatie wordt opgelegd. De man wordt in de gelegenheid gesteld alsnog de berekening van het vrij te laten bedrag over te leggen.

De vrouw is in hoger beroep gekomen van de bij beschikking vastgestelde kinderalimentatie ten behoeve van de dochter van partijen (€ 62 per maand). De man heeft verzocht deze beschikking te bekrachtigen. Met ingang van 30 december 2016 is op hem een (vrijwillig) schuldhulpverleningstraject (budgetbeheer) van toepassing.

Het hof overweegt dat de inkomsten van de man in het kader van het schuldhulpverleningstraject binnenkomen op een aparte rekening bij de budgetbeheerder. Na aftrek van de reservering voor de schuldeisers wordt een voor de man vrijgelaten bedrag door de budgetbeheerder aan hem overgemaakt. Het vrij te laten bedrag (VTLB) is berekend op € 1.363. Een minimaal bedrag van € 49 per maand wordt gespaard voor de schuldeisers. Het hof overweegt dat in de situatie waarin de wettelijke schuldsaneringsregeling op een onderhoudsplichtige van toepassing is verklaard, uitgangspunt is dat geen betalingsverplichting wordt opgelegd. Dit zou anders kunnen zijn wanneer in het VTLB rekening wordt gehouden met een alimentatieverplichting. Thans is geen sprake van de wettelijke schuldsaneringsregeling, maar van vrijwillige schuldhulpverlening. Het hof ziet desondanks aanleiding om in de onderhavige zaak aansluiting te zoeken bij het hiervoor genoemde uitgangspunt. Alleen al de hoogte van de belastingschuld is zodanig dat de man slechts door middel van een schuldhulpverleningstraject – hetzij in een vrijwillig kader, hetzij in het kader van de wettelijke schuldsaneringsregeling – de mogelijkheid heeft uit deze financiële situatie te komen. Naar het oordeel van het hof kan van de man niet worden gevergd dat hij een verzoek tot toelating tot de wettelijke regeling indient met als enig doel de mogelijkheid te creëren de rechter-commissaris te verzoeken in het VTLB rekening te houden met zijn alimentatieverplichting, terwijl het minder zware traject van de vrijwillige schuldhulpverlening ook tot aflossing van de schulden kan leiden. Uit de door de man overgelegde stukken kan echter niet worden afgeleid of bij de berekening van het VTLB

rekening is gehouden met een alimentatieverplichting en zo ja, met welk bedrag. Evenmin is duidelijk geworden of de man de schuldhelpverlener heeft verzocht rekening te houden met een alimentatieverplichting. Het hof heeft de zaak daarom aangehouden teneinde de man in de gelegenheid te stellen de berekening van het VTLB over te leggen.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 07-11-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:4596

Zaaknummer: 200.199.077/01 en 200.208.048/01

RECHTSPRAAK

Verdeling huwelijksgemeenschap. Man is in eerste aanleg noch in hoger beroep verschenen. Man heeft schuld jegens eerdere echtgenote. Hof oordeelt dat van de vrouw naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet kan worden verlangd dat zij bijdraagt aan die schuld: de man moet die in de onderlinge verhouding in zijn geheel dragen.

Man en vrouw zijn gescheiden. De echtscheiding is op 2 mei 2017 ingeschreven in de registers van de burgerlijke stand. Zij waren in gemeenschap van goederen gehuwd. De vrouw is in hoger beroep gekomen van de beschikking voor zover het betreft de verdeling van de huwelijksgemeenschap. De man is niet verschenen ter zitting, hoewel behoorlijk opgeroepen.

De vrouw verzoekt in hoger beroep onder andere te bepalen dat de schuld die de man heeft aan zijn ex-echtgenote een verknochte schuld is, althans dat de man ten aanzien van deze schuld alleen draagplichtig is.

Het hof oordeelt dat de vrouw onvoldoende heeft aangevoerd om te oordelen dat de schuld verknocht is. Met betrekking tot de draagplicht overweegt het hof als volgt. Uitgangspunt is dat (ex-)echtgenoten op grond van artikel 1:100 BW ieder een gelijk aandeel hebben in de ontbonden huwelijksgemeenschap, zodat die gemeenschap in beginsel bij helfte dient te worden verdeeld. Een afwijking van de draagplicht voor gemeenschapsschulden kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden worden aangenomen.

De vrouw heeft onweersproken gesteld dat de man nog een bedrag van € 66.574 is verschuldigd aan zijn ex-vrouw in verband met de afwikkeling van de nalatenschap van zijn vader. De vrouw stelt dat de man haar nooit op de hoogte heeft gesteld van dit huwelijk en dat zij nooit kennis heeft gehad van deze ex-echtgenote, en zeker niet van deze schuld.

Gezien de hiervoor vermelde gang van zaken kan naar het oordeel van het hof van de vrouw in de interne verhouding tot de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet worden verlangd dat zij bijdraagt aan de met een door de man ontvangen erfenis samenhangende schuld aan zijn ex-vrouw van € 66.574. In het licht van die – naar het oordeel van het hof – zeer bijzondere omstandigheden is het hof van oordeel dat de man in de onderlinge

verhouding van partijen deze schuld geheel moet dragen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 25-10-2017

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2017:3169

Zaaknummer: 200.210.384/01

RECHTSPRAAK

D.M.D. t. Roemenië

Geweld tegen minderjarige zoon en partner. Verplichting lidstaten tot effectieve bescherming slachtoffers van geweld. Concrete maatregelen die een staat moet nemen tot naleven van deze verplichting. Bijzondere beschermplicht ten opzicht van kinderen. Verplichting tot het toekennen van schadevergoeding ook indien slachtoffer hier niet om heeft gevraagd.

Verzoeker werd in 2001 geboren en woont in Boekarest. In 2004 scheidden zijn ouders vanwege het gewelddadig gedrag van verzoekers vader, D.D., jegens verzoeker en verzoekers moeder, C.J. In februari 2004 deed C.J. melding bij het meldpunt van het geweld jegens haar en haar zoon. In de eerste helft van 2004 deed C.J. vier keer aangifte van het geweld dat D.D. tegen haar en haar zoon gebruikte. De politie deed niets. Na een vijfde aangifte ondernam de politie wel actie. Het Openbaar Ministerie hoorde zes getuigen, alsmede C.J. en D.D., en stelde vast dat verzoeker ernstige schade had opgelopen vanwege het gewelddadige optreden van zijn vader. In 2009 werd verzoeker door de rechtbank verhoord. Tijdens dit verhoor vertelde verzoeker hoe D.D. hem in een kleine kamer zonder verlichting heeft opgesloten, hem geslagen heeft, uitgescholden en hem voeding heeft onthouden. Verzoeker verklaarde dat hij nooit meer iets met D.D. te maken wil hebben. De rechtbank veroordeelde D.D. tot vier jaar cel voorwaardelijk en – zonder dat verzoeker of zijn moeder erom gevraagd hadden – tot het betalen van schadevergoeding. D.D. ging in beroep en het hof verwees de zaak terug naar de rechtbank. D.D. werd veroordeeld, maar ging weer in beroep, waarna de zaak weer naar de rechtbank werd verwezen. Deze keer veroordeelde de rechtbank D.D. tot drie jaar voorwaardelijke cel en werd hij gedurende vier jaar van het ouderlijk gezag ontheven. Er werd geen schadevergoeding toegekend. Bij het vaststellen van de straf werd rekening gehouden – in D.D.'s voordeel – met de lange duur van het onderzoek en het feit dat de autoriteiten gedurende een lange periode geen actie hadden ondernomen.

In Straatsburg klaagt verzoeker over de trage en langdurige reactie van de autoriteiten. Het EHRM verwijst naar zijn eerder rechtspraak over de uit artikel 3 EVRM voortvloeiende

verplichting die op lidstaten rust om effectieve bescherming te bieden aan slachtoffers van geweld en misbruik, ook indien het geweld niet door personen in dienst van de overheid is gedaan maar door particulieren. Het EHRM verduidelijkt dat een onderzoek naar geweld 'effectief' is indien het geschikt is om de feiten vast te stellen en tot identificatie en bestraffing van de daders. In het onderzoek moeten getuigen worden gehoord, forensisch onderzoek worden gedaan en wat nog meer nodig is om de feiten vast te stellen. Voorts moet bij deze handelingen voortvarendheid worden betracht. Het EHRM onderkent de bijzondere kwetsbaarheid van kinderen wanneer zij slachtoffer zijn van gewelddadige ouders en verwijst naar de verplichtingen van de staat die in zaken over partnergeweld zijn vastgesteld (EHRM 12 juni 2008, nr. 71127/01, (*Bevacqua en S. t. Bulgarije*) en EHRM 9 juni 2009, nr. 33401/02 (*Opuz t. Turkije*). Ten aanzien van deze slachtoffers is de staat verplicht om geweld te voorkomen indien de staat van het risico daarvan op de hoogte is of ervan op de hoogte zou moeten zijn. Bovendien is de staat in deze situatie verplicht om onderzoek te doen wanneer een persoon een aannemelijke aangifte doet van het feit dat hij/zij het slachtoffer is van partner- of ouderlijk geweld.

In de onderhavige zaak zijn deze verplichtingen niet nageleefd, oordeelt de meerderheid van het EHRM. Sinds de melding door C.J. van het geweld in februari 2004 waren de autoriteiten op de hoogte van het geweld maar ze deden niets, ook niet nadat C.J. vier keer aangifte deed. De gerechtelijke strafprocedure duurde van juli 2004 tot 2012. Er is geen goede verklaring voor de lange duur van de procedure die bovendien – zoals de autoriteiten zelf hebben opgemerkt – gekenmerkt was door perioden van inactiviteit. Bovendien werd de zaak drie keer tussen rechtbank en hof heen en weer verwezen. Voor de vertraging draagt verzoeker geen verantwoordelijkheid. Het EHRM stelt vast dat uiteindelijk het doel van de vervolging wel werd bereikt, namelijk, de veroordeling van D.D. Daarbij zijn er een aantal minpuntjes, aldus de meerderheid van het EHRM. Hoewel bij het opleggen van de celstraf van D.D. rekening werd gehouden met de lange duur van de procedures, werd er op geen enkel manier compensatie aan verzoeker gegeven voor de gevolgen van de lange duur van de procedure. Voorts merkt het EHRM op dat verzoeker geen schadevergoeding heeft ontvangen voor het geweld dat hem is aangedaan. De meerderheid van het EHRM is niet te spreken over het feit dat de rechtbank heeft opgemerkt dat er geen sprake was van 'structureel' geweld, waardoor de indruk werd gewekt dat een beetje geweld in de gezinssfeer acceptabel is. De meerderheid wijst erop dat geen enkel geweld acceptabel is in de gezinssfeer. Het EHRM verwijst naar de waardigheid van kinderen, zoals deze in artikel 19 IVRK wordt beschermd en GK nr. 13 van het kinderrechtencomité en overweegt dat tolerantie van geweld tegen kinderen niet verenigbaar is met deze voorschriften. Lidstaten dienen de waardigheid van kinderen te beschermen en dienen hiertoe in regelgeving: (a) serieuze schending van lichamelijke integriteit te ontmoedigen; (b) redelijke maatregelen te nemen tot het voorkomen van geweld en misbruik

waarvan de autoriteiten op de hoogte zijn of op de hoogte behoren te zijn en (c) een effectieve officieel onderzoek te doen naar alle aannemelijke aangiftes/meldingen van het toepassen van geweld.

Door de tekortkomingen in deze zaak is artikel 3 EVRM geschonden. Voorts is artikel 6 EVRM geschonden door het nalaten van de gerechtelijke instanties om aan verzoeker schadevergoeding toe te kennen. In het Roemeens recht werd voorzien in de mogelijkheid van schadevergoeding in een situatie als de onderhavige. Het maakte niet uit voor het Roemeense recht dat verzoeker niet om schadevergoeding had gevraagd. Op grond van het Roemeense recht hadden de autoriteiten eveneens de verplichting om zelf informatie te vergaren over de schade die verzoeker had opgelopen. Hieruit blijkt dat de Roemeense regelgeving – naast verzoekers belangen – tevens een publiek belang beschermde, aldus de meerderheid van het EHRM. Hierdoor was de verantwoordelijkheid van de staat in geding en vielen de feiten onder de reikwijdte van artikel 6 lid 1 EVRM. Op grond hiervan concludeert de meerderheid van het EHRM dat de Roemeense gerechten verzoekers recht op schadevergoeding ambtshalve hadden moeten beoordelen, ongeacht dat hij zelf daarom niet had gevraagd. De reden hiervoor is dat verzoeker ten tijde van het geding minderjarig was en derhalve handelingsonbevoegd. Dit nalaten kwam neer op het onthouden van gerechtigheid, aldus de meerderheid van het EHRM, in strijd met artikel 6 lid 1 EVRM. Het EHRM kent verzoeker met toepassing van artikel 41 EVRM het bedrag van € 10.000 schadevergoeding toe.

Rechters Gaetano, Pinto de Albuquerque en Motoc geven een eensluidende afzonderlijke mening en stellen dat de meerderheid in nog fermere taal had moeten aangeven dat lidstaten een positieve verplichting hebben om alle toepassingen van geweld op kinderen te verbieden en waar aangifte daarvan wordt gedaan deze met voortvarendheid te onderzoeken, vervolgen en bestraffen. Bovendien vinden deze rechters de strafmaat niet in overeenstemming met de ernst van het misdrijf, een en ander in strijd met de Istanbul Conventie tot voorkomen en bestrijden van geweld tegen vrouwen, artikel 19 IVRK en GK nr. 13 van het kinderrechtencomité. Rechter Bošnjak kan zich niet vinden in het oordeel van de meerderheid dat uit artikel 3 EVRM voortvloeit dat de rechters ambtshalve schadevergoeding hadden moeten vaststellen. Ook kan deze rechter de meerderheid niet volgen in de overwegingen over de waardigheid van het kind. Volgens deze rechter gaat de meerderheid voorbij aan het feit dat D.D. – weliswaar met enige vertraging – uiteindelijk toch is veroordeeld. Rechters Yudkivsla, Ranzoni en Bošnjak oordelen in een gedeeltelijke afwijkende mening dat er geen grond was om een schending van artikel 6 EVRM vast te stellen. Voor deze rechters zijn verzoekers rechten reeds door artikel 3 EVRM afdoende beschermd en heeft de meerderheid ten onrechte geoordeeld dat uit artikel 6 EVRM de verplichting tot het ambtshalve beoordelen van schadevergoeding voortvloeit.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 03-10-2017

Zaaknummer: 23022/13